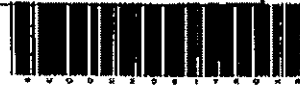

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Handwritten signature

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE pracoviště Hybernácká	
Došlo (dne):	- 4 -08- 2009
.....	<i>Handwritten signature</i>
.....	KRÁT .....
.....	PÁŘLOH .....
.....	RUBRIK .....

Zn. OPS-2552/09-5

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernácká
Hybernácká 18
111 21 Praha 1

Praha 4. srpna 2009

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. zn. 11 Ca 91/2009

Žalobce: Česká republika – Finanční úřad v Opavě
se sídlem Opava, Masarykova třída 2, PSČ 746 01,
IČ: 000 06 939

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlo pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
zast. RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů

Dvojmo

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“, příp. „žalovaný“) ve stanovené lhůtě dvou měsíců (výzva byla Úřadu doručena dne 5. června 2009) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci zn. INSP1-4760/08 a zn. INSP1-7017/07.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáváním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 27. ledna 2009, zn. INSP1-7017/07-20 bylo vydáno v rámci řízení vedeného Úřadem s žalobcem v průběhu kontroly zahájené inspektorkou Úřadu RNDr. Kamilou Bendovou, CSc. (dále jen „inspektorka“) u žalobce dne 22. srpna 2007.

V průběhu kontroly požádala inspektorka dopisem ze dne 2. července 2008 zn. INSP1-7017/07/18 žalobce o nahlédnutí do daňového spisu společnosti OSTROJ a.s., respektive písemností týkajících se trestního řízení vedeného proti ~~OSTROJ a.s.~~ které by měly být součástí předmětného spisu, případně o poskytnutí jejich kopie. Na tuto žádost reagoval žalobce dopisem ze dne 22. července 2008, čj. 146286/08/384040/3613, ve kterém sdělil, že žádosti inspektorky není oprávněn vyhovět. Vzhledem k tomu, že žalobce požadovanou součinnost, dle inspektorky nezbytnou pro provedení kontroly, neposkytl, byla mu příkazem ze dne 20. srpna 2008, zn. INSP1-4760/08-1 uložena pořádková pokuta ve výši 10.000 Kč. Tato pokuta byla následně, po podání odporu, uložena rozhodnutím ze dne 13. října 2008, zn. INSP1-4760/08-8 a potvrzena rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 27. ledna 2009, zn. INSP1-7017/07-20.

Žalobce ve své žalobě (s výjimkou bodu VII. tohoto vyjádření) toliko opakuje argumenty, které uplatnil již v průběhu správního řízení ve věci, a se kterými se žalovaný dle svého názoru zcela dostatečně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 13. října 2008, zn. INSP1-4760/08-8) a následně také v odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu (ze dne 27. ledna 2009, zn. INSP1-7017/07-20).

II.

V žalobě žalobce uvádí, že vymezení předmětu a rozsahu incidenční kontroly je nejasné, nesrozumitelné a nedostatečné, a že obsah požadované součinnosti není v souladu s vymezeným rozsahem kontroly. Dále žalobce namítá, že žalovaný označil kontrolu jako incidenční, tedy týkající se konkrétního případu, přičemž tento konkrétní případ, kterého se měla kontrola týkat, nebyl při zahájení kontroly ani v průběhu správního řízení vymezen.

K tomuto bodu žalovaný konstatuje, že v souvislosti se zahájením kontroly stanoví zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, kontrolujícím pracovníkům povinnost oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly, přičemž výše uvedené zákony blíže nespecifikují obsah oznámení o zahájení kontroly. K určení obsahu oznámení o zahájení kontroly lze analogicky vycházet z § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nicméně ani tento zákon nestanoví, jakým způsobem má být předmět řízení vymezen. Žalovaný je toho názoru, že vymezení předmětu kontroly v oznámení o zahájení kontroly je v souladu se všemi procesními normami, a že je dostatečně určité. Z hlediska předmětu kontroly je poté dle žalovaného podstatné to, co je jako předmět kontroly v oznámení o jejím zahájení skutečně uvedeno, tedy dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. atd., nikoli, jak je vlastní dokument označen.

Žalovaný dále uvádí, že kontrolující orgán nemá povinnost již v oznámení o zahájení kontroly uvést, kterého konkrétního případu se kontrola týká, resp. že tato povinnost, jak je výše uvedeno, nevyplývá z žádného právního předpisu, který lze na výkon státní kontroly aplikovat. Současně nelze po žalovaném požadovat, aby již v okamžiku zahájení kontroly detailně vymezil všechny skutečnosti, které mají být předmětem kontroly, neboť v průběhu kontroly často vyjdou najevo další skutečnosti, které je potřeba rovněž prošetřit, aby byl kontrolou zjištěn skutečný stav věci. I z toho důvodu byl předmět kontroly vymezen obecně

s demonstrativním označením pouze nejdůležitějších ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. upravujících povinnosti správce, které je třeba prověřit s tím, že další povinnosti mohou být prošetřeny v návaznosti na zjištění v průběhu kontroly. Žalovanému není zřejmé, z jakého důvodu spatřuje žalobce v postupu inspektorky libovůli, neboť kontrola všech povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. je zcela v její kompetenci, resp. v kompetenci Úřadu.

Žalovaný je obecně toho názoru, že předmět kontroly je při oznámení o zahájení kontroly třeba vymezit tak, aby byl kontrolovaný alespoň rámcově seznámen s předpokládaným obsahem a rozsahem kontroly; současně je však nutno brát v úvahu fakt, že v okamžiku zahájení kontroly nelze nikdy zcela přesně vymezit její skutečný obsah, když ten je do značné míry dán až samotným průběhem kontroly. Proto se Úřad domnívá, že vymezení předmětu kontroly uvedením právního předpisu a jeho konkrétních ustanovení, jejichž dodržení bude kontrolou prověřováno, je zcela dostatečné a legální:

Ohledně namítaného nesouladu obsahu požadované součinnosti s vymezeným předmětem kontroly žalovaný konstatuje, že požadavek inspektorky rozhodně nevybočuje z její kompetence stanovené v § 38 a 39 zákona č. 101/2000 Sb., a že odpovídá předmětu kontroly, neboť souvisí s prověřováním plnění povinností žalobce jako správce osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb. Inspektor Úřadu podle § 33 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. řídí kontrolu, což znamená, že je odpovědný za její průběh. Je zcela v jeho kompetenci stanovit rozsah kontroly (v mezích daných zákonem č. 101/2000 Sb. a zákonem č. 552/1991 Sb.) a následně vyžadovat podklady nezbytné k zjištění skutečného stavu věci.

Žalovaný je s ohledem na uvedené přesvědčen, že v daném případě byla kontrola zahájena v souladu s příslušnými právními normami a obdobně i požadovaná součinnost jakkoli nevybočila ze stanoveného právního rámce.

III.

Žalobce v žalobě dále upozorňuje na skutečnost, že ochrana osobních údajů je podle zákona č. 101/2000 Sb. poskytována pouze fyzickým osobám, přičemž byl žalobcem požádán o nahlédnutí do spisu společnosti OSTROJ a.s., tedy právnické osoby.

Žalovaný v této souvislosti zdůrazňuje, že i spis týkající se právnické osoby může obsahovat osobní údaje fyzických osob, zejména členů statutárních orgánů, ale i třetích osob. Úřad je tedy v souladu se svými kompetencemi oprávněn nahlížet do spisů právnických osob za účelem kontroly plnění povinností při zpracování osobních údajů. Ostatně i právnická osoba může být správcem nebo zpracovatelem osobních údajů a v případě, že by Úřad nemohl nahlédnout do jejích spisů, případně jiné dokumentace, která se týká její činnosti, byla by kontrola plnění povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. tímto subjektem vyloučena. Žalobcem uvedený argument by tak ve svém důsledku vedl k porušení požadavků mezinárodních dokumentů závazných pro Českou republiku (konkrétně směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů, dále jen „Směrnice 95/46“, a Úmluvy ETS č. 108 o ochraně osob s ohledem na automatizované zpracování osobních dat přijaté dne 28. ledna 1981 ve Štrasburku, dále jen „Úmluva 108“), které požadují důsledné zajištění odpovědnosti za případné porušení principů ochrany osobních údajů, a to bez rozdílu postavení či charakteru odpovědné osoby.

K argumentu žalobce, že vyžadovaná součinnost je v rozporu s rozsahem předmětu kontroly deklarovaným při zahájení kontroly a to z toho důvodu, že kontrola se měla týkat pouze zpracování osobních údajů poplatníků žalobce, přičemž ze strany žalovaného jsou vyžadovány písemnosti, které se týkají pouze jedné osoby, která navíc není poplatníkem spadajícím do působnosti žalobce, žalovaný uvádí, že v oznámení o zahájení kontroly je

vedeno, že se kontrola bude týkat zpracování osobních údajů poplatníků – myšleno obecně. Jak bylo již uvedeno, kontrolující nemá povinnost při zahájení kontroly zevrubně vymezit rozsah kontroly. Na základě výše uvedeného nelze vyvozovat závěry o neoprávněnosti požadavku na poskytnutí součinnosti, jelikož žalovaný považuje vymezení rozsahu kontroly v oznámení o zahájení kontroly za dostatečně určité a v souladu se všemi procesními normami.

Obdobně i požadavek součinnosti byl učiněn k tomu kompetentní osobou a s předmětem kontroly jednoznačně souvisí. Po žalobci je požadováno nahlédnutí do jím vedeného daňového spisu (alternativně jeho kopie), ve kterém mohou být osobní údaje, jejichž zpracování spadá do vymezeného předmětu kontroly. V této souvislosti považuje žalovaný za podstatné uvést, že vznik povinnosti poskytnout součinnost není oprávněn posuzovat žalobce, ale žalovaný. Žalovaný zde odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. ledna 2005 č.j. 2 Afs 65/2004-47, www.nssoud.cz, podle kterého úřad, který má pravomoc sankcionovat porušení povinnosti součinnosti, musí být oprávněn posoudit i to, zda k tomuto porušení došlo, tedy včetně toho, zda součinnost nebyla vyloučena zákonem uloženou povinností mlčenlivosti, jejíž rozsah je příslušný úřad také oprávněn posoudit. Pokud tedy má žalovaný pravomoc vyžadovat a případně sankcionovat porušení povinnosti součinnosti podle zákona č. 101/2000 Sb., musí být také oprávněn posoudit, zda tato povinnost vznikla.

Žalobce dále uvádí, že jsou-li součástí daňového spisu příslušného poplatníka listinné důkazní prostředky obsahující i osobní údaje osoby od poplatníka odlišné, pak tato osoba nemá postavení účastníka daňového řízení; osobní údaje těchto osob tak nejsou finanční úřady povinny ze zákona zpracovávat.

K tomuto bodu žalovaný sděluje, že postavení osoby, které se mají kontrolovat osobní údaje týkat, v daňovém řízení, není z hlediska zákona č. 101/2000 Sb. nijak rozhodující, protože práva a povinnosti týkající se zpracování osobních údajů stanovené tímto zákonem se vztahují jak na účastníky řízení, tak na osoby zúčastněné na řízení i na všechny ostatní osoby, jejichž osobní údaje žalobce zpracovává. Působnost zákona č. 101/2000 Sb. je vymezena charakterem osobních údajů jakožto informací vztahujících se k fyzické osobě, nikoli procesním postavením této osoby.

Žalovaný nesouhlasí ani s názorem žalobce, že tento není povinen zpracovávat osobní údaje osob, které nejsou účastníky daňového řízení. V souladu s principem legality veřejné správy zakotveným v čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, jsou finanční úřady oprávněny, resp. povinny činit pouze to, co jim ukládají příslušné zákony. Shromažďování a další zpracování osobních údajů není výjimkou z tohoto principu – k dožádání a uchování určitých údajů musí mít žalobce konkrétní právní titul, tedy musí disponovat oprávněním provést v rámci daného řízení úkony směřující k získání osobních údajů. Shromažďování relevantních informací (včetně osobních údajů) v rozsahu nezbytném pro prokázání určité skutečnosti v daňovém řízení je tedy de facto povinností žalobce.

IV.

Žalobce se dále vyjadřuje k některým otázkám týkajícím se hmotně právního posouzení jeho činnosti z hlediska zákona č. 101/2000 Sb. Žalovaný k tomuto uvádí, že veškerá tato jeho argumentace (tj. ve vztahu k § 3 odst. 4, § 3 odst. 6, § 5 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. atd.) je v dané situaci předčasná a pro posouzení jeho povinnosti součinnosti vedlejší. Posouzení těchto otázek může být totiž až výsledkem celého kontrolního procesu, a námitky žalobce tak lze chápat pouze jako vyjádření jeho stanoviska k předmětu kontroly. Pro lepší srozumitelnost lze použít analogii s daňovým řízením, kdy by žalobci (jako kontrolujícímu) sdělil daňový subjekt, že dle jeho názoru např. určitý příjem nepodléhá dani, nebo že žádné příjmy nemá, a z tohoto důvodu nemá žádnou povinnost mu poskytnout součinnost

a předložit účetní doklady, podat vysvětlení atp., a takto mu odepřel možnost ověřit správnost a pravdivost tohoto tvrzení. Je nepochybné, že takový postoj by žalobce při výkonu svého zákonného kontrolního oprávnění neakceptoval, neboť by fakticky vedl k popření smyslu a účelu kontroly jako autoritativnímu zjištění skutkového stavu a jeho právnímu posouzení, kdy by tato zjištění a jejich posouzení bylo ponecháno na kontrolovaném. Žalovaný se může jenom domnívat, že si žalobce v dané věci zřejmě neuvědomuje svoje postavení kontrolovaného, které přestože je orgánem státní moci (který v dané věci vystupuje jménem České republiky) není nijak odlišné od postavení jiných fyzických či právnických osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 36/2004-46 ze dne 11. listopadu 2004, www.nssoud.cz).

Žalovaný je proto toho názoru, že by se soud argumentací uvedenou v bodě V. žaloby neměl zabývat, přesto se pro úplnost k argumentům žalobce dále vyjádří.

Žalobce v žalobě napadá tvrzení žalovaného, že zákon č. 101/2000 Sb. se použije na běžnou agendu finančních úřadů v celém svém rozsahu, přičemž žalobci není zřejmé, co žalovaný považuje za „běžnou agendu“.

Žalovaný k tomu uvádí, že obsah výše uvedeného pojmu je zřejmý z vymezení působnosti finančních úřadů, v daném případě také ze souvislosti se zahájenou kontrolou; tento pojem je třeba chápat tak, že jde o výkon činností podle zvláštních zákonů při vedení daňových řízení.

Žalobce dále nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že shromažďování informací v rámci daňového řízení, včetně osobních údajů, je systematickou činností. Žalobce uznává, že systematicky shromažďuje a zpracovává osobní údaje daňových subjektů pro účely daňového řízení, avšak osobní údaje týkající se osob od daňových subjektů odlišných jsou dle jeho názoru získávány nahodile a žalovaný je dle svého tvrzení nijak nezpracovává (ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb.).

Žalovaný z tohoto tvrzení žalobce dovozuje, že žalobce nesouhlasí s výkladem zákona č. 101/2000 Sb. provedeným žalovaným jakožto kompetentním orgánem a předkládá svůj vlastní, odlišný výklad, kterým se neoprávněně řídí, když odmítá poskytnutí požadované součinnosti. Posouzení skutečnosti, zda se v určité věci jedná o systematické zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je standardní součástí každé kontroly Úřadu, ovšem zde je toto posouzení – jakožto jedno ze základních východisek při posouzení aplikace zákona č. 101/2000 Sb. – znemožněno odmítnutím součinnosti založeným na vlastním výkladu zákona č. 101/2000 Sb. podaném k tomu nepřislušným orgánem (žalobcem jako finančním úřadem). Žalovaný tak ani nemohl v praxi kvalifikovaně ověřit, které činnosti žalobce jsou systematickým zpracováním, a zda nejsou některé údaje shromažďovány nahodile a dále již nezpracovávány, jak tvrdí žalobce.

K otázce vymezení působnosti zákona č. 101/2000 Sb. podle jeho ustanovení § 3 odst. 4 lze obecně uvést, že nahodilost shromažďování osobních údajů nespočívá v tom, že jsou získávány osobní údaje týkající se osob odlišných od daňových subjektů, ale v systematickém přístupu žalobce k nakládání se všemi osobními údaji získanými při výkonu zákonem svěřených kompetencí. Žalovaný ostatně spatřuje nahodilost shromažďování osobních údajů v činnosti státních orgánů v obecné rovině jen velmi omezeně, zejména v případech, kdy informace obsahující osobní údaje předkládá účastník řízení z vlastní iniciativy a orgán tak nemá na jejich obsah vliv. Pokud si však např. žalobce v rámci plnění zákonem svěřené pravomoci na základě svého rozhodnutí určité podklady, které hodlá použít jako důkazní prostředek v daňovém řízení, přímo vyžádá, nelze tuto činnost v žádném případě považovat za nahodilé shromažďování osobních údajů. Obecně lze konstatovat, že je-li v rámci vedení řízení vyžádána určitá informace, která je následně zařazena do příslušného spisu a v něm následně vedena, jedná se o zpracování osobních údajů, na které

se vztahují povinnosti stanovené zákonem č. 101/2000 Sb. Rozhodně nelze přijmout tvrzení žalobce, že osobní údaje třetích osob zařazené do jím vedeného spisu nepodléhají ochraně podle zákona č. 101/2000 Sb. Toto tvrzení nemá oporu v zákoně a v jeho důsledku by rovněž došlo k nedůvodnému odepření práva na ochranu osobních údajů velké skupině osob. Nicméně žalovaný nevyklučuje, že v rámci daňových řízení budou některé údaje shromážděny nahodile. Jak je však uvedeno již výše, posouzení toho, zda a jakým způsobem správce shromažďuje a případně dále zpracovává osobní údaje, provádí Úřad v průběhu kontroly, popř. správního řízení, a to vždy ad hoc podle okolností daného případu. Samotnému žalobci nepřísluší posuzovat, zda zpracovává osobní údaje třetích osob v rámci daňového řízení v režimu zákona č. 101/2000 Sb. či nikoli.

Žalovaný spatřuje ve vyjádření žalobce ohledně zpracování osobních údajů třetích osob jistý rozpor, když na jedné straně tvrdí, že jde o nahodilé shromažďování osobních údajů jakožto „nepotřebného následku postupu“ žalobce a na druhé straně uvádí, že v rámci daňového řízení „vznikne potřeba“ určité údaje získat. Účelem zpracování osobních údajů je vždy dosažení nějakého cíle, v tomto případě je účelem řádné vedení daňového řízení. Zpracování osobních údajů samo o sobě není nikdy primárním účelem, ale je vždy následkem postupu správce, nikoli jeho příčinou. Zpracováním osobních údajů se podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. rozumí zejména jejich shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Žalobce dožádané osobní údaje shromažďuje, uchovává ve spise a případně je dále zpracovává. Pokud by žalobce neměl v úmyslu dožádané osobní údaje dále zpracovávat, pak by bylo jejich pořízování a vkládání do spisu zřejmě nedůvodné, případně nezákonné.

V.

Žalobce se domnívá, že podle § 3 odst. 6 písm. e), f) a g) zákona č. 101/2000 Sb. se na jím prováděné zpracování osobních údajů nepoužijí ustanovení § 5 odst. 1, § 11 a § 12 tohoto zákona, neboť zpracovává osobní údaje nezbytné pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění výkonu kontroly, dozoru, dohledu a regulace spojených s výkonem veřejné moci v případě významného hospodářského a finančního zájmu České republiky, kterými jsou i rozpočtová a daňová opatření. To, že jsou finanční úřady státními orgány vykonávajícími kontrolu, dozor, dohled a regulaci spojenou s výkonem veřejné moci podle žalobce dosvědčuje i obsah poznámky pod čarou uvedené k § 3 odst. 6 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb., ve které je odkazováno na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Na základě výše uvedeného žalobce dovozuje, že na jím prováděné zpracování osobních údajů se vztahuje také výjimka uvedená v § 3 odst. 6 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.

Žalovaný je toho názoru, že s ohledem na smysl právní úpravy ochrany osobních údajů musí být výjimky z uplatnění zákona č. 101/2000 Sb. uvedené v tomto právním předpisu aplikovány maximálně restriktivně. V případě § 3 odst. 6 tohoto zákona je kromě toho, zda se jedná o významný zájem, třeba posoudit i to, zda je zpracování osobních údajů nezbytné pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony, přičemž k posouzení všech těchto podmínek pro uplatnění výjimek uvedených v § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb. je opět kompetentní Úřad a nikoli sám kontrolovaný subjekt. V opačném případě by bylo možné dojít k závěru ad absurdum, že pouze na základě tvrzení kontrolovaného by mohla být legálně odmítnuta nezbytná součinnost při kontrole, a tím vyloučen nezávislý dozor nad zpracováním osobních údajů (který – jak je uvedeno výše – ostatně ani není vázán na existenci či neexistenci situace spadající pod § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb.). Zajištění dodržování povinností v oblasti ochrany osobních údajů formou nezávislé kontroly je přitom jedním ze základních požadavků Směrnice 95/46 a Úmluvy 108. Takový postup by byl zjevně i v rozporu s účelem zákona č. 101/2000 Sb., kterým je nejen stanovit práva a povinnosti

v souvislosti se zpracováním osobních údajů, ale také zajistit účinnou a nezávislou kontrolu zpracování osobních údajů.

Žalobcem provedený výklad aplikace ustanovení § 3 odst. 6 písm. f) a g) zákona č. 101/2000 Sb. je dle názoru žalovaného nesprávný. Dle systematiky zákona je nutné nejdříve konstatovat naplnění výjimky podle § 3 odst. 6 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. a teprve poté lze případně aplikovat výjimku podle § 3 odst. 6 písm. g) tohoto zákona na příslušné dozorové orgány. Z poznámky pod čarou uvedené k § 3 odst. 6 písm. g) zákona č. 101/2000 Sb. rozhodně tedy nelze dovodit aplikaci § 3 odst. 6 písm. f) tohoto zákona. Z výše uvedené poznámky pod čarou ani z obecného oprávnění finančních úřadů ukládat opatření nelze v žádném případě dovodit absolutní vyloučení celé oblasti státní správy z působnosti zákona č. 101/2000 Sb.

Posouzení aplikace § 3 odst. 6 písm. e), f) a g) zákona č. 101/2000 Sb. je závislé na provedení kontroly, tj. na zjištění skutečného stavu věci, čemuž však žalobce – opět na základě vlastního výkladu zákona č. 101/2000 Sb. – odmítnutím součinnosti brání. V této souvislosti je dle žalovaného podstatné, že Úřad je nepochybně oprávněn zahájit a provést kontrolu i v případech, kdy v průběhu kontroly vyjde najevo, že nejsou zpracovávány žádné osobní údaje, nebo v případech, kdy bude konstatováno, že se na zpracování osobních údajů vztahuje některá z výjimek podle zákona č. 101/2000 Sb. Takové zjištění má význam pro konstatování závěrů kontroly, nikoli pro její zahájení či průběh nebo pro aplikaci povinnosti součinnosti. Opačný výklad by znamenal nemožnost ověřit např. i to, zda při zpracování osobních údajů v rámci některé z výjimek nedošlo k excesu a není na místě aplikovat veškerá ustanovení zákona č. 101/2000 Sb.

S ohledem na skutečnost, že žalobce brání provedení kontroly – tj. posouzení všech relevantních okolností včetně případného uplatnění výjimek z působnosti zákona č. 101/2000 Sb. – se Úřad nemůže vyjádřit k otázce, zda je v daném případě aplikace výjimek na místě. Nicméně na základě právních předpisů, dosavadních zjištění a své praxe je žalovaný toho názoru, že v posuzovaném případě není aplikace výše uvedených výjimek ze zákona č. 101/2000 Sb. na místě.

K výkladu ustanovení Směrnice 95/46 podaném v žalobě žalovaný uvádí, že se jedná pouze o názor žalobce, který však k výkladu tohoto komunitárního pramenu práva není příslušný. Žalovaný se s ohledem na svou zákonem danou oblast působnosti a dosavadní zkušenosti z mezinárodní spolupráce v této oblasti domnívá, že výklad zákona č. 101/2000 Sb., který provádí citovanou směrnici, provádí v duchu této právní normy, nicméně Směrnicí 95/46 je závazně oprávněn vykládat podle čl. 234 písm. b) Smlouvy o založení Evropského společenství pouze Evropský soudní dvůr. Pokud by soud považoval za nezbytné pro posouzení existence povinnosti součinnosti na straně žalobce posoudit i aplikaci § 3 odst. 6 písm. e), f) a g) zákona č. 101/2000 Sb., tj. posuzoval by charakter každého jednotlivého daňového řízení jakožto „významného“ finančního nebo hospodářského zájmu, nebo charakter daňového řízení z hlediska systematičnosti zpracování osobních údajů všech dotčených osob [§ 3 odst. 4 a § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.], pak se žalovaný domnívá, že by bylo na místě požádat Evropský soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce ohledně výkladu Směrnice 95/46 v dané věci, neboť citovaná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. téměř doslovně odráží znění této směrnice.

VI.

Žalobce v žalobě dále uvádí, že zákon č. 101/2000 Sb. je obecnou právní úpravou v oblasti ochrany osobních údajů, přičemž v § 5 odst. 3 stanoví, že zpracování osobních údajů je možné také na základě zvláštního zákona, kterým je v daném případě zákon č. 337/1992 Sb. Žalobce je toho názoru, že výkonem pravomocí podle zákona č. 337/1992 Sb. a autoritativním výkladem jeho ustanovení byly pověřeny územní finanční orgány, mezi které

patří také finanční úřady, proto se domnívá, že kontrola osobních údajů osob nezúčastněných na daňovém řízení provedená Úřadem by představovala vážný zásah do zákonných kompetencí a pravomocí finančních úřadů. Podle žalobce je zákon č. 337/1992 Sb. speciálním právním předpisem, který obsahuje zvláštní autonomní právní úpravu mlčenlivosti poskytující vyšší ochranu všem zpracovávaným údajům, než zákon č. 101/2000 Sb.

K tomuto bodu žalovaný uvádí, že existence zvláštní právní úpravy upravující kompetence a procesní otázky při činnosti kontrolovaného v žádném případě nevyklučuje kompetenci Úřadu provést kontrolu dle zákona č. 101/2000 Sb. V případě provedení kontroly ze strany Úřadu nemůže jít ani o zásah do kompetencí žalobce, jelikož finanční úřady nemají, na rozdíl od žalovaného, kompetenci kontrolovat zpracování osobních údajů a naopak žalovaný nekontroluje výkon daňové správy. Úřad v rámci kontroly posuzuje v souladu s § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. i existenci a naplnění zvláštní právní úpravy, což je v oblasti státní správy důležité zejména z důvodu posouzení naplnění § 5 odst. 2 písm. a) výše uvedeného zákona, neboť případný exces ze zákonných zmocnění je porušením zákona č. 101/2000 Sb. I kdyby teoreticky existovala zvláštní právní úprava, která by komplexně upravovala práva a povinnosti při zpracování osobních údajů a tím potlačila působnost zákona č. 101/2000 Sb., nebyla by existence této paralelní právní úpravy důvodem pro vyloučení nezávislé kontroly, v jejímž rámci je Úřad oprávněn mimo jiné prověřit, zda nedochází k excesu z pravidel stanovených zvláštními právními předpisy a tím k porušení zákona č. 101/2000 Sb.

Žalovaný dále uvádí, že oba zákony, tedy zákon č. 337/1992 Sb. a zákon č. 101/2000 Sb. mají stejnou právní sílu, tedy platí současně, přičemž zákon č. 101/2000 Sb. je *lex generalis* v oblasti pravidel pro zpracování osobních údajů. Primárně se na zpracování osobních údajů použije zvláštní právní úprava, a pokud zvláštní zákon některé otázky neupravuje, případně se pravidly pro zpracování osobních údajů nezabývá vůbec, pak se použije úprava obecná. Ohledně existence zvláštní právní úpravy žalovaný konstatuje, že zákon č. 337/1992 Sb. obsahuje především hmotně právní ustanovení, na základě kterých jsou finanční úřady oprávněny zpracovávat určité osobní údaje, avšak neobsahuje komplexní úpravu povinností při zpracování osobních údajů (např. požadavky odpovídající ustanovení § 5 zákona č. 101/2000 Sb. anebo práva subjektu údajů dle § 12 a 21 tohoto zákona), proto se zákon č. 101/2000 Sb. i v této oblasti uplatní v plném rozsahu. Zvláštní právní úprava obsažená v zákoně č. 337/1992 Sb. nevyklučuje aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. ani kompetenci Úřadu kontrolovat zpracování osobních údajů, jelikož nestanoví, že by k provádění kontroly byl příslušný jiný nezávislý dozorový orgán, ani působnost Úřadu jinak nevyklučuje.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že zákon č. 337/1992 Sb. upravuje veškeré povinnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Podle názoru žalobce rovněž ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., které ukládá správci daně povinnost jednat v řízení o daních v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, přímo odkazuje na zákon č. 101/2000 Sb. Vzhledem k tomu, že sám žalobce odkazuje na § 2 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., je zcela nelogické jeho tvrzení, že na jím prováděné zpracování osobních údajů se zákon č. 101/2000 Sb. nevztahuje.

Vzhledem k absenci zvláštní úpravy pravidel pro zpracování osobních údajů v zákoně č. 337/1992 Sb. není žalovanému zřejmé, na základě čeho žalobce dovozuje neaplikovatelnost zákona č. 101/2000 Sb., a dále mu není zřejmé ani to, na základě čeho se žalobce domnívá, že zákon č. 337/1992 Sb. poskytuje vyšší ochranu osobních údajů než zákon č. 101/2000 Sb.

K žalobcem namítané výhradní působnosti k hodnocení důkazních prostředků v daňovém řízení žalovaný uvádí, že hodnocení důkazních prostředků jiným orgánem státní správy zásadně neposuzuje a ani v předmětné kontrole nic takového nečinil. Ze strany žalovaného

bylo pouze konstatováno, že je oprávněn kontrolovat, zda dochází ke zpracování osobních údajů v souladu s příslušnými právními předpisy a zákonem č. 101/2000 Sb.

V případě posuzování vedení spisů v rámci určité agendy státních orgánů žalovaný posuzuje legalitu postupu, na základě kterého došlo k vložení dat do spisu (tj. existenci oprávnění využít určitý zdroj osobních údajů, nikoli oprávněnost úkonu z procesního hlediska), a následně posuzuje legalitu dalšího využívání těchto osobních údajů. Žalovaný si je vědom toho, že mu nepřísluší posouzení hodnocení důkazů a také nic takového nečiní.

VII.

Žalobce v žalobě nově uvádí, že inspektorkou požadované listiny byly získány orgány činnými v trestním řízení na základě mezinárodního dožádání ze země, s níž nemá Česká republika uzavřenou mezinárodní smlouvu, a že poskytnutí těchto informací by bylo v rozporu s právní úpravou zakotvenou v zákoně č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ovšem bez bližšího uvedení ustanovení, které by se na žalobce (který sám není orgánem činným v trestním řízení) mělo vztahovat.

K tomuto bodu žalovaný sděluje, že výše uvedený argument uvádí žalobce zcela nově a nikdy dříve jej neuvedl, přičemž není zřejmé, proč uvedené nesdělil již ve své zamítavé reakci na žádost o součinnost. Zamlčením této informace v rámci kontroly žalobce znemožnil žalovanému zvážení a uložení požadavku součinnosti v jiné formě, která by respektovala povinnosti žalobce (pokud by zde takové byly) a zároveň oprávnění Úřadu. Tento argument tak dle žalovaného nemůže vést k závěru, že žalobce nebyl povinen povinnost součinnosti poskytnout a je proto sankcionován za její porušení neoprávněně a naopak vzbuzuje pochybnost o tom, zda orgán činný v trestním řízení poskytl listinu žalobci v souladu s § 428a trestního řádu.

VIII.

K námitce žalobce, že podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. provádí Úřad dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem, tedy zákonem č. 101/2000 Sb., žalovaný uvádí, že žalobce zjevně vychází z neplatného znění tohoto zákona. Zákonem č. 170/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti se vstupem České republiky do schengenského prostoru, bylo výše citované ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. změněno tak, že Úřad je oprávněn provádět dozor nad dodržováním povinností stanovených pro zpracování osobních údajů jak přímo zákonem č. 101/2000 Sb., tak i zvláštními zákony v případě, kdy obsahují speciální úpravu.

Žalobce dále namítá, že podle § 24 odst. 3 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb. mohou pracovníci správce daně poskytovat informace mimo jiné orgánům oprávněným ze zvláštního zákona ke kontrolní či dohlídkové činnosti u správce daně při výkonu správy daní v rozsahu jejich zákonného oprávnění, přičemž žalovaný není orgánem oprávněným ze zvláštního zákona, který by správu daní vykonával.

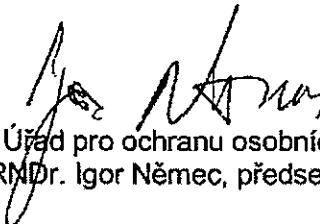
Žalovaný však nikdy netvrdil, že by byl oprávněn vykonávat kontrolu výkonu správy daní a ani to neměl v úmyslu, pouze konstatoval, že je oprávněn provádět kontrolu zpracování osobních údajů, ke kterému v rámci daňového řízení bezesporu dochází, a pro účely této kontroly vyžadoval poskytnutí potřebné součinnosti.

IX.

Žalovaný dále plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu v této věci.

X.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na mylném skutkovém i právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby byla zcela zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RMDr. Igor Němec, předseda Úřadu